

[Peter Larsen.]

løsning. For at der ikke skal være nogen misforståelse, vil jeg gentage, at vi forbeholder os vor stilling til dette lovforslag, til vi ser resultatet af udvalgsarbejdet.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Jeg har en fornemmelse af, at dette er en sag, som ligger det ærede medlem hr. Peter Larsen meget stærkt på sinde. Når det ærede medlem slutter med at sige, at dette må munde ud i en samlet løsning, kan jeg for så vidt for mit vedkommende anføre — hvad jeg allerede har gjort — at det også er regeringens målsætning. Arbejdet i det udvalg, som beskæftiger sig med disse spørgsmål, skal imidlertid gøres færdigt.

Må jeg i øvrigt sige, at når man nu fremfører det på den måde, at jo længere det går, jo sværere bliver det, vil jeg dog gøre opmærksom på, at den omstændighed, at arbejdsmarkedets organisationer allerede i 1961, fordi der var langt større interesse for spørgsmålet blandt lønmodtagerne end blandt de selvstændige erhvervsdrivende, banede vejen for ATP gennem det arbejde, de udførte, har så sandelig bragt os betydeligt nærmere til det mål, som også det ærede medlem regner med at nå frem til. Jeg synes, man skal være glad for, at det er gået på den måde her i landet, som det er gået i Sverige, og som det er gået i Norge, at det er arbejdsmarkedets organisationer, som har banet vejen for noget, som vi måske ellers ikke, i alle tilfælde ikke så hurtigt, var nået frem til.

Der er altså ikke tale om, at der er visse grupper af lønmodtagere, som i særlig grad har regeringens bevågenhed, således som det ærede medlem udtalte. Det, der er en kendsgerning, er dette, at arbejdere og funktionærer, som ønskede at få denne yderligere sikring, tog spørgsmålet op og fik en aftale som et led i de vilkår, de arbejder under, ganske på samme måde, som man mere spredt, mere tilfældigt, mere usikkert på en række arbejdspladser ud over landet har truffet aftaler af denne karakter.

Dernæst vil jeg gerne sige, at det er ikke et spørgsmål om solidaritet blandt lønmodtagerne eller manglende solidaritet, som er årsag til, at lovforslag om ATP blev fremsat og behandlet her i tinget. Det har

ikke noget som helst med de ting at gøre; det var helt andre forhold, som medførte, at spørgsmålet havnede her.

Det ærede medlem var utilfreds med 30 pct.s højere bidrag. Når man aktuariemæssigt beregner de forskellige gruppers stilling, ser man, at alderssammensætningen er helt forskellig. I lønmodtagergruppen har man dem fra 18 års alderen, men det er meget få selvstændige erhvervsdrivende, som ikke først bliver det i 25-26 års alderen, måske i 30 års alderen. Derfor bliver der altså en lidt anden byrdefordeling inden for dette område; det burde dog ikke kunne afskrække, hvis man virkelig havde interesse for sagen, men de udtalelser, jeg har omtalt allerede i mit første indlæg, viser, at dette ikke er tilfældet.

Jeg skal ikke gentage, hvad jeg har sagt om frivilligheden i dette spørgsmål, men vende tilbage til det, som også det ærede medlem sluttede sit indlæg med, at der er ingen uenighed om målsætningen på dette felt. Det, vi tilstræber, er en almindelig, værdisikret tillægspension som en overbygning på folkepensionen og omfattende hele befolkningen, altså både lønarbejdere, funktionærer, tjenestemænd og selvstændige erhvervsdrivende.

(Kort bemærkning).

Peter Larsen: Den højtærede minister siger, at de, der bliver selvstændige erhvervsdrivende, bliver det i en højere alder. Jeg vil heroverfor sige, at de har dog en kapital, opsparet fra det 18. år, som vil kunne kompenseres i forbindelse med ordningen. Forholdet er det, at de unge, der har betalt bidrag fra det 18. år til den dag, de bliver selvstændige, mister det indbetalte beløb, hvis de ikke senere vender tilbage som lønmodtagere. Der er altså et særligt forhold her, som må med ind i billedet.

Over for bemærkningen om, at ATP-ordningen har bragt os et skridt i den rigtige retning, vil jeg blot hævde, at det synspunkt kan man anvende, men man kan også anvende det modsatte: at det kan være en hindring for en samlet løsning. Det er en gammel erfaring her på Christiansborg, at hvis man først har indført en ordning, er den givet, og så lader den sig ikke ændre. Hvad der kommer bagefter, bliver ofte lapperier.